

POROČILO O KONGRESU FIAB V GRENOBLU 1973

Breda Filo

Francozi so za mesto, ki naj bi sprejelo 1000 udeležencev 39. zasedanja FIAB v letu 1973, izbrali glavno mesto Dauphinéja Grenoble. Lepo mesto ob Isèri, pod gorskim masivom Grande-Chartreuse in planino Vercors, ima staro in slavno zgodovino. Kot mesto Allobrožanov se je imenovalo Cularo, pod Rimljani je dobilo po Flaviu Gratianu ime Gratianopolis, v 4. stoletju je postalo že sedež škofije, l. 1339 je dobilo univerzo. Danes je Grenoble moderno velemesto. Univerzitetno naselje — Le Domaine Universitaire de Saint-Martin d'Hères zelo dobro dokazuje, da obstaja v mestu moččen ekonomski in intelektualni potencial, ki omogoča širokopotezno planiranje in smotrne ter lepe rešitve. Grenoble je postavil svoje novo univerzitetno naselje, v katerem domuje danes večina oddelkov in institutov štirih grenobelskih univerz, tri kilometre iz mesta. Vsaka zgradba posebej predstavlja zanimivo arhitektonsko rešitev, lepo vkomponirano v razsežen prostor, kateremu so učinkovito ozadje prelepe gore. Osrednje mesto celotnega naselja zavzema knjižnica za naravoslovne in tehnične vede. Njena izredno slikovita stavba se razlikuje od drugih po velikosti, po originalnosti arhitekture, po smotrni ureditvi notranjih prostorov ter daje ugled celotni univerzi. V tej zgradbi se je v glavnem odvijal kongres; tu je bila sprejemna pisarna, prostor za sprostitvev in okrepčila, pošta, garderoba, razstava založniških hiš in razstava pohištva ter opreme za knjižnice, pa tudi nekatera predavanja.

Osrednja tema kongresa v Grenoblu je bila univerzalna bibliografska kontrola. Tema je nova samo po imenu, predstavlja pa večne sanje bibliotekarjev, da bi imeli pregled nad tem, kar je bilo kjer koli napisano. Predsednik FIAB Herman Liebaers je omenil Lafontaine in opozoril, da lahko tudi univerzalno decimalno klasifikacijo sprejmemo kot sredstvo, s katerim bi mednarodni institut za bibliografijo dosegel nekakšno mednarodno bibliografsko kontrolo. V novejšem času je konferenca o napredovanju bibliografske službe na Dunaju leta 1950 opozorila na to, da postane sedanje

znanje dostopno ljudem šele takrat, kadar si vsaka posamezna dežela ustvari primerno bibliografsko službo. Moderna sredstva informacijske tehnike, pa tudi uspehi, ki jih ima washingtonska Kongresna knjižnica s svojim programom »shared cataloguing«, s katerim je dokazala, da lahko nacionalna bibliografija drugih dežel služi za katalogizacijo tujih del v knjižnici, pa so sanje bibliotekarjev bolj kot kadarkoli prej približali realnosti. FIAB si je univerzalno bibliografsko kontrolo postavila za svoj glavni cilj. In kaj je univerzalna bibliografska kontrola? Univerzalna bibliografska kontrola je svetovni sistem za izmenjavo informacij o vseh publikacijah. Namen tega sistema je, da omogoči hiter dostop do osnovnih bibliografskih podatkov vseh publikacij vseh dežel in to v obliki, ki je mednarodno razumljiva. Koncept univerzalne bibliografske kontrole računa v ta namen z mrežo vkomponiranih nacionalnih delov, ki pokrivajo široko področje založniških in bibliotekarskih aktivnosti. Nacionalni deli so integrirani v enoten mednarodni sistem. Na nacionalni ravni računa sistem najprej s potrebnimi instrumenti za zbiranje nacionalne knjižne produkcije (zakon o obveznem tisku), nato pa z nacionalno bibliografsko službo, ki ima naslednje naloge: 1. napraviti absolutno pravilen bibliografski opis za vsako novo publikacijo v deželi; 2. objaviti bibliografske opise v redno izhajajoči nacionalni bibliografiji; 3. izdelati in posredovati te opise v standardizirani fizični obliki, kot so kartice, magnetni trakovi ali kakšna druga sprejemljiva alternativa; 4. sprejemati in posredovati svoji deželi bibliografske opise, ki jih izdelujejo bibliografske službe drugih dežel; 5. ustvariti retrospektivno nacionalno bibliografijo, če to omogočajo razmere. Da bi se nacionalne bibliografske službe lahko integrirale v celoten mednarodni sistem, je potrebno, da vse sprejmejo in priznajo naslednja dva pogoja: 1. da je vsaka nacionalna bibliografska služba odgovorna za pravilen — avtoritativen bibliografski opis publikacij svoje dežele, in 2., da so opisi napravljeni po mednarodnem bibliografskem standardu, kar velja tudi za njihovo fizično obliko.

S temi besedami je predsednik Herman Liebaers v svojem uvodnem govoru predstavil udeležencem kongresa univerzalno bibliografsko kontrolo. Predloga vsem predavanjem, analizam in razpravam o bibliografski kontroli pa je bila študija direktorja Bavarske knjižnice Franza Georga Kaltwasserja *Le contrôle bibliographique universel* v *Bulletin de l'Unesco à l'intention des bibliothèques* l. 1971. Kaltwasser je v svoji študiji postavil temelje univerzalne bibliografske kontrole; obdelal je vse njene probleme, zahteve in ovire. Zaradi pomena, ki ga ima univerzalna bibliografska kon-

trola, je bila prava osrednja téma kongresa; obdelovale so jo vse strokovne sekcije.

Začela bom s predavanjem, ki ga je imela Suzanne Honoré iz pariške Bibliothèque Nationale za uvodnim predavanjem predsednika Liebaersa. Naslov njenega predavanja je bil Ocenitev in perspektive univerzalne bibliografske kontrole. Suzanne Honoré je posebej opozorila na nekatere vidike, ki so bistvenega pomena za univerzalno bibliografsko kontrolo in se nanašajo na njene cilje. Univerzalna bibliografska kontrola bo gotovo, če bo popolna, sredstvo točnih in preciznih informacij o vsaki publikaciji, ki se bo pojavila v svetu. Toda, se sprašuje, zakaj potrebujemo bibliotekarji te podatke? Prav gotovo ne samo za to, da dobimo statistiko svetovne knjižne produkcije — podatke, ki so v statističnem letopisu UNESCO, ampak zato, da lahko evidentirane publikacije kupimo, zamenjamo, si jih izposodimo ali preslikamo. Izbor določenih publikacij bo odvisen od usmerjenosti knjižnice ali od različnih, včasih nepredvidenih želja naših bralcev, katere bolj zanima vsebina publikacij kot pa njihov formalni opis. Iz tega se porajajo preproste misli, ki pa so v bistvu tako pomembne, da jih v programih ne smemo prezreti. Prvič: v mnogih primerih elementi bibliografskega opisa ne bodo zadostovali za izbiro dokumenta. Izbiramo na različne načine. Včasih zadostuje avtorjevo ime, včasih naslov, posebno pri uporabnih vedah je dovolj jasen, morda lahko zaupamo renomirani založbi, celo število strani nam lahko nekaj pove. Toda ali je to dovolj? Potrebno bi bilo vključiti podatke o vsebini, kar bi napravili z enim ali več klasifikacijskimi znaki ali gesli. Tu pa smo trčili na probleme klasifikacije, pri geslih pa na jezikovne ovire. Čeprav pričakujemo, da se bodo klasifikacije v bodočnosti modificirale, in vemo, da že obstajajo na nekaterih strokovnih področjih večjezični tezavri ter da pripravlja UNESCO pravila za njihovo sestavo, ostane dejstvo, da sodijo enciklopedični večjezični makrotezavri še v bodočnost.

Dalje: tudi če predpostavljamo, da vsebuje bibliografski opis znan klasifikator in da je tudi geslo v znanem jeziku, nam je to še vedno premalo za izbiro. Bibliografski opis mora vsebovati tudi oznako funkcije nekega dela in predvideno izobrazbeno stopnjo bralca, ki delo potrebuje. Knjiga o gobah je lahko popularna knjiga za mladino, lahko je priročnik za gobarje ali visoka znanstvena razprava. In ker bi strokovne ocenitve vzele le preveč časa, bi se morali v mednarodnem merilu zediniti za preprosto kodiranje, ki bi označevalo funkcijo dela: zabava, informacije, pouk, na drugi strani pa predvideno izobrazbeno stopnjo bralca. Te ugotovitve veljajo prav tako tudi za članke. Unisistov priročnik ne razjasnjuje tega

problema. Prepotrebna študija bi verjetno nakazala pričakovane rešitve. Ko smo vse to razrešili, tudi ISBN (International standard book number — mednarodno standardno knjižno številko) in ceno publikacije, nam ostaja bistveno vprašanje — čas izida bibliografije. Vsaka izdana publikacija mora biti vključena v bibliografijo v prvih tednih po izidu in vsaka bibliografija mora izhajati v čim bolj pogostih intervalih, recimo dvakrat na mesec, čeprav v skromni obliki. Bibliografije, ki izhajajo enkrat letno kot knjige in še to z eno ali dvoletno zamudo, so sicer pomembno sredstvo za informacije, za izbiro pa niso uporabne. Ker je naglica eden izmed bistvenih elementov za pravočasno diseminacijo bibliografskih opisov, moramo opozoriti na nasprotje, ki ga vključujeta obe zahtevi. Osnovni princip univerzalne bibliografske kontrole zahteva, da se opravi katalogizacija publikacije enkrat za vselej in to v deželah, kjer izide: opis mora biti točen, popoln — dokončen. Toda naglica in dovršenost gresta le redko skupaj. Vsaka bibliografska služba mora neštetokrat preverjati podatke o publikacijah pri založnikih ali izdajateljih in to zahteva svoj čas. Kot kompromis predlaga Suzanne Honoré zamudo dveh tednov, vendar s pogojem, da bi se popravki lahko vnašali pozneje. Ko smo torej rešili tudi ta problem, ostane še vprašanje prisotnosti publikacije v nacionalni knjižnici; to najbolje omogoča zakon o tisku. Ker pa je osnovna funkcija nacionalne knjižnice arhiviranje nacionalne knjižne proizvodnje, često svojih zbirk ne posoja. Zato moramo misliti na to, da bo potrebno dopolniti sistem univerzalne bibliografske kontrole z mrežo nacionalnih izposojevalnih knjižnic. Vse dežele naj bi se sporazumele in omogočile dostopnost svoje knjižne proizvodnje z medbibliotečno izposojajo v izposojevalnih knjižnicah, ki bi imele tudi obvezni primerek. Vzor vidi Suzanne Honoré, to je tudi sama povedala, v British lending library. Predavanje Suzanne Honoré je posebej zanimivo, ker v njem zaznavamo premike, ki jih doživlja evropsko bibliotekarstvo. Vidimo, da tudi največje evropske knjižnice — spomeniki svetovne kulture — jemljejo v svoj zorni kot bralca, uporabnika. Povsod se čuti vpliv dr. Urquharta. Sam je nastopil s kratko pripombo in imenoval vse te težnje po čim bolj popolnih seznamih »listitis«, nepotreben l'art pour l'art, če ob njih ne omogočimo hkrati tudi dostopa do te literature.

Komisija za nacionalne in univerzitetne knjižnice je obravnavala vprašanje zbiranja gradiva v nacionalnih knjižnicah. To vprašanje se pojavlja vedno znova, a se nikoli ne reši do kraja; z univerzalno bibliografsko kontrolo pa prihaja zopet v ospredje pozornosti. Kajti nacionalne knjižnice ponavadi niso odgovorne samo za

zbiranje nacionalnega gradiva, ampak tudi za njegov bibliografski popis.

Simpozij leta 1958 na Dunaju, posvečen je bil evropskim nacionalnim knjižnicam, je jasno zarisal osnovne funkcije moderne nacionalke: popolno zbiranje in arhiviranje ter bibliografsko popisovanje nacionalne literature. Kazalo je, da je vprašanje razrešeno. Toda, pravi Helmut Röttsch iz Leipziga, ko so v letih 1966 in 1968 sodelavci v Nemški knjižnici primerjali principe zbiranja nacionalne literature v evropskih nacionalkah, se je pokazalo, da so v samem pojmovanju nacionalne literature velike razlike. Te razlike so pogojene v dinamični zgodovini in pisani tradiciji evropskih narodov. Velike razlike so tudi pri izbiranju različnih vrst dokumentov.

Helmut Röttsch predlaga v svojem referatu variante tako za področje zbiranja kot za obliko publikacij, ki naj jih zbira nacionalka. Ker pa bibliografi menijo, da je zbiranje gradiva eno, evidentiranje gradiva v nacionalni bibliografiji pa drugo, bomo opustili to sicer zelo zanimivo in težavno temo. Pogledali bomo stališča komisije za bibliografijo, ki jih je predstavil Gerhard Pomassl iz Nemške knjižnice v Leipzigu v predavanju Problemi in predlogi za realizacijo projekta FIAB. Postavil je devet vprašanj in hkrati nanje tudi odgovarjal.

1. Kdo lahko realizira univerzalno bibliografsko kontrolo? Jasno je, da univerzalne bibliografske kontrole ne more uresničiti ena, pa četudi še tako učinkovita mednarodna centrala. Odgovorne za njeno realizacijo morajo biti ustanove, ki so v nacionalnih okvirih določene za izdelavo in izdajo nacionalnih bibliografij. FIAB mora na posebni konferenci navezati z njimi stike. Ker vrsta držav v Afriki in Aziji nima nacionalne bibliografije, je potrebno s pomočjo UNESCO poskrbeti, da bo mogoče tudi tam izdelovati nacionalne bibliografije. Potrebno pa bo tudi posebno šolanje bibliografov, ki bodo neposredno udeleženi pri projektu.

2. Kaj pomeni univerzalna bibliografska kontrola za že obstoječe sisteme tekočih nacionalnih bibliografij? Razlika med njimi je velika; pogojena je z zgodovino, družbenopolitično in kulturno strukturo posamezne dežele, razteza pa se tako na principe vključevanja gradiva kot na način izdajanja in formalno izdelavo. Univerzalna bibliografska kontrola ne bo mogla spremeniti sedanjih razlik, razen tega — uniformiranost ni niti zaželena. Postavila bo le normirane zahteve, ki jih bodo tekoče nacionalne bibliografije morale izpolnjevati. Le če obstoječi sistem ne bo mogel izpolnjevati zahtev univerzalne bibliografske kontrole, ga bo potrebno v tej smeri spremeniti ali postaviti na novo. Recimo: za univerzalno bibliografsko kontrolo je princip zajemanja gradiva le teritorialen

in zanj jezikovni ali domoznanstveni principi, ki so sicer za posamezne nacionalne bibliografije smiselni, nimajo nikakršnega pomena.

3. Katero gradivo je potrebno vključiti v univerzalno bibliografsko kontrolo? Že leta 1950 so na konferenci o bibliografski službi našteali 12 kategorij bibliografij, ki bi zagotavljale, da je vse potrebno gradivo v resnici bibliografsko popisano. Do danes je ta priporočila UNESCO, v okviru katerega se je konferenca odvijala, realiziralo le nekaj držav. Sem spada tudi problem efemernega gradiva, ki ga bibliografije ne vključujejo. Ker so odločitve o njegovem izboru internega značaja in so odločitve v posameznih državah zelo različne, bi morale posamezne nacionalne bibliografije vsaj v uvodu razložiti, katere kategorije vpisov bibliografija vključuje, oziroma kakšni so principi selekcije. Vprašanje, ali vključujemo v univerzalno bibliografsko kontrolo tudi članke iz periodičnega tiska, se dotika odnosa med projektom UNISIST, ki ga je potrebno razčistiti.

4. in 5. vprašanje se nanašata na hitrost pošiljanja obveznih tiskov v nacionalno in na čimprejšnjo obdelavo. Za univerzalno bibliografsko kontrolo bi bilo zelo pomembno, da bi prihajali opisi publikacije neodvisno od izdajanja nacionalne bibliografije, kajti drugače bodo nastajale še večje časovne izgube. To velja predvsem za dežele, ki objavljajo popise svoje literature v velikih časovnih razmakih.

6. Bibliografski opis? Edini možen bibliografski opis bo v bodočnosti samo mednarodni standardizirani bibliografski opis, ki ga ne bo potrebno več spreminjati. Pomembno bo dalje, da bo univerzalna bibliografska kontrola posamezne vrste tiskov, npr. publikacije, ki izhajajo v knjigotrški mreži, registrirala posebej, in da se bodo temu prilagodile tudi nacionalne bibliografije ter izdajale posebne serije ali suplemente.

7. Vprašanje obravnava vsebinsko obdelavo. Univerzalna bibliografska kontrola služi najprej formalnemu opisu novega tiska. Vse nacionalne bibliografije pa obdelajo svojo literaturo tudi po vsebini. Tu ne bo mogoče postaviti mednarodno obveznih pravil.

8. Kakšne so koristi univerzalne bibliografske kontrole? Služila bo v prvi vrsti popolni mednarodni kontroli novih publikacij, služila pa naj bi tudi raznim nacionalnim in mednarodnim ter strokovnim bibliografskim sistemom.

9. Organizacijski problemi? Tako težak projekt, kot je univerzalna bibliografska kontrola, zahteva v fazi izgradnje mednarodno centralo, ki bi bila pri FIAB. Imela bi stalen sekretariat. Tako bi se mogel npr. stalni sekretariat komisije za katalogizacijo razširiti v sekretariat treh komisij — za bibliografijo, mehanizacijo in kata-

logizacijo ter na sekcije nacionalnih in univerzitetnih knjižnic. Ti gremiji so v prvi vrsti odgovorni za predloge za izgradnjo univerzalne bibliografske kontrole.

Stalni sekretariat bi moral povezati FIAB z vsemi ustanovami, ki so odgovorne za izdelavo bibliografij; organiziral bi naj konferenco vseh udeleženi pri univerzalni bibliografski kontroli, preverjal in publiciral izdelane predloge, skrbel za obveščanje udeležencev projekta ter za njihovo kvalifikacijo oziroma šolanje. UNESCO naj na prošnjo FIAB tudi priporoči posameznim deželam, da bodo podprle projekt ter usposobile bibliografske službe tako materialno kot kadrovske.

Upravičeno lahko pričakujemo, da bomo dosegli na mednarodni ravni določene rezultate; ni pa mogoče pričakovati, da bodo vse nacionalne bibliografije lahko pošiljale mednarodno standardizirane opise na avtomatiziranih medijih. Zato bo potrebno misliti na regionalne organizacijske in računalniške centre, ki bodo sporočila posameznih nacionalnih bibliografij spremenili v ustrezen bibliografski opis.

To so vprašanja, ki jih komisija za bibliografijo ocenjuje za najvažnejša in jih je potrebno reševati takoj.

V okviru komisije za bibliografijo sta nastali že tudi dve izredno zanimivi analizi. Marceille Beaudiqués iz Nacionalne knjižnice v Parizu je obdelala strukturo, principe, registracijo ter shemo uvrstitve desetih tekočih nacionalnih bibliografij. Maurice Line iz Centralne nacionalne knjižnice pa je s svojimi kolegi pregledal z vidika vključevanja gradiva štirinajst tekočih nacionalnih bibliografij in iz tega izvajal določene zaključke in predloge.

Omenila sem že projekt UNISIST. Odnosi med UNISIST in med univerzalno bibliografsko kontrolo so v splošnem nerazčiščeni. Posebno zanimivo je, kako se je vprašanja lotil dr. Liebaers. V uvodnem govoru pravi: »Ne da bi hotel avtoritativno soditi, menim, da je univerzalna bibliografska kontrola bližja mednarodnim ciljem, ki jih zastopa UNESCO, kot pa je UNISIST. Res je, da 30 odst. svetovne populacije še vedno izdaja 70 odst. knjig; res pa je tudi, da je evolucija, ki prinaša bolj enakomerno porazdelitev, bolj izrazita na polju knjižne proizvodnje kot pa na področju ustvarjanja in uporabe znanstvenih informacij, kar je skrb UNISIST. UNISIST je delovni pripomoček razvitih dežel. Zdi se nelogično, da bi UNESCO dajal milijone dolarjev za ustanovitev UNISIST, ničesar pa ne za univerzalno bibliografsko kontrolo. Za UNESCO ne sme veljati očitek, da se daje samo bogatim.«

Podkomisija univerzitetnih knjižnic je obdelala univerzalno bibliografsko kontrolo s stališča univerzitetnih knjižnic.

Natančneje si bomo ogledali referat Marca Chauveinca, direktorja univerzitetnega knjižničnega sistema v Grenoblu in začetnika avtomatizacije francoskih knjižnic. Marc Chauveinc gleda na odnos med univerzalno bibliografsko kontrolo in univerzitetno knjižnico iz dveh vidikov: 1. Koliko lahko univerzitetna knjižnica prispeva v sistem?, in 2., Koliko lahko dobi od njega?

Obstaja vrsta publikacij, ki so zelo pomembne za univerzitetno knjižnico pa tudi za strokovne knjižnice — v tem so njihove potrebe identične, pa niso vključene v nacionalno bibliografijo, ki je normalni vir za univerzalno bibliografsko kontrolo. Med te sodijo znanstvena in tehnična poročila in ekspertize, kurzi predavanj, razni učni pripomočki na univerzah ipd. Tu lahko univerzitetne in strokovne knjižnice dosti koristijo! Lahko postanejo deponitne knjižnice za publikacije, ki nastajajo v okviru institucije, kateri služijo, jih obdelujejo in posredujejo drugim, bodisi direktno tistim organizacijam, ki to gradivo potrebujejo, ali indirektno, tako da pošiljajo informacije o njih nacionalnemu bibliografskemu centru. Marc Chauveinc meni, da je zelo potrebna kooperacija med uradnimi organizacijami za diseminacijo informacij, v tem primeru med bibliografsko službo in tistimi ustanovami, ki zaradi svojega specifičnega položaja lahko pridejo do neobjavljenih in nekomercialnih dokumentov.

Na drugem mestu obravnava univerzitetno knjižnico kot uporabnika univerzalne bibliografske kontrole. Univerzitetne knjižnice kupujejo le 50 odst. dokumentov, ki so objavljeni v nacionalni bibliografiji. Za informacije služijo predvsem razne strokovne bibliografije in dokumentacijski centri, kot so Center National de la Recherche Scientifique. Marc Chauveinc meni, da univerzalna bibliografska kontrola ne bi smela biti omejena na knjige, ki jih izdaja knjigotrška mreža, ampak bi morala poskušati obseči vse dokumente, ki vsebujejo neko novo znanstveno informacijo. Potrebno jo je razširiti čez obseg tradicionalnih bibliografij, tako da bo pokrivala tudi področje specialnih bibliografij. Povprečnemu poslušalcu tu marsikaj ni jasno. Marc Chauveinc se dotika problemov, ki spadajo v območje UNISIST, omenja ga pa ne.

Komisija za bibliotekarsko teorijo in znanost je obdelala temo primerjalno bibliotekarstvo kot visokošolski predmet. Za Jugoslavijo jo je obdelal Drago Vidović. Resnično pomemben referat pa je podala Silva Simsova, predavateljica na bibliotekarski šoli v Londonu. Silva Simsova je prepričala z globino svoje teoretične misli. Uspelo ji je opredeliti primerjalno bibliotekarstvo kot posebno bibliotekarsko disciplino. Ker je tov. Bogatajeva referat že prevedla in bo objavljen v prihodnji številki Knjižnice, bom navedla samo

zadnji odstavek: »Brez dobre metode ne moremo upati, da bomo rešili številne probleme, s katerimi se spopada bibliotekarstvo vsepovsod po svetu. Kot bibliotekarji se bolj nagibamo k temu, da po dispoziciji svojega temperamenta prej 'delujemo', kot mislimo. Naša strokovna literatura vedno znova ponavlja, da potrebujemo poklicno filozofijo. Morda lahko z razmišljanjem o našem početju z vidika primerjalne metode pomagamo izoblikovati poklicno filozofijo in dosežemo v tem procesu boljše mednarodno razumevanje.«

Na koncu se moramo ponovno vrniti k uvodnemu govoru predsednika Hermana Liebaersa. V tretjem delu svojega govora je govoril o novi strukturi FIAB. Ne bi se ustavljali ob predvideni profesionalizaciji v sekretariatu in ob statutu, omeniti pa moramo novo posebno delovno skupino, ki se ukvarja z deželami v razvoju, in katere delo je omogočila subvencija kanadske mednarodne agencije za razvoj. Ta skupina je organizirala za bibliotekarje iz dežel v razvoju pred kongresom ali bolje kot uvod v kongres posvet za okroglo mizo, na katerem so razpravljali o specifični problematiki bibliotekarstva v teh deželah. Na koncu je Liebaers predlagal, da bi v naslednjih dveh letih razmišljali o zvezi sami in poskušali iz nje napraviti močno strokovno organizacijo.

Glavna tema na zasedanju l. 1975 bo organizacija FIAB. Stalna rast zveze kaže, da je potrebno porazdeliti zanimanje za mednarodno delovanje. Predsednik je predlagal, naj bi se organizirala specializirana srečanja v okviru FIAB; tako naj bi se na primer eno leto srečali zastopniki agronomskih, drugo leto medicinskih knjižnic itd. Hkrati bodo članice organizirale regionalna srečanja, tako da bodo tudi tistim svetovnim območjem v svetu, s katerih danes bibliotekarji težje prihajajo na mednarodna srečanja, omogočena polnovredna udeležba v mednarodnem delu. Prihodnji kongresi FIAB naj bi ne bili več množična srečanja — Moskva je štela 700, Liverpool 800, Budimpešta 900, Grenoble 1000 udeležencev, pač pa naj bi se shajal generalni svet, ki bi se ga udeleževali le strokovnjaki, člani upravnega odbora in stalnih komisij. Tem bi dodali še po enega delegata za vsako nacionalno društvo. Vsega skupaj bi se zbralo na generalnem svetu 300 članov. Imel bi prav tako kot sedaj kongresi plenarne seje in srečanja strokovnih skupin. Predlog za zmanjšanje števila udeležencev na kongresih prihaja torej že drugič v razpravo.